

"For meg er jula takknemlighetens høytid"

Kjenner du Kari Krogsrud?

Om svaret er nei, er det ikke så rart, for hun er ikke veldig synlig. Det er ei lun, koselig dame med forsiktig framturen og tilbakeholdenhet fra rampelyset. Men du verden for ei spennende dame!!

Jeg våger å påstå at det ikke er mange i menigheten vår som har vært med på så mye spennende som henne.

- Du er blant de skikkelig aktive i menigheten, Kari.

- Er jeg det? spør, Kari, og drar på det. Det er så mange stå-på'ere i menigheten, men noe er jeg med på. Og så ramser hun opp diakoniutvalg, bønnering og bibelgruppe. Kirkevert og blomsterbud fungerer hun også som.

- Og så synger jeg i Gla'sang, da, føyer hun til med et smil. Men det trenger du nesten ikke skrive, for det er blitt dårlig med sangstemme etter hvert. Men jeg har funnet ut at jeg får synge med den stemmen jeg har, for vi har det så trivelig sammen.

Jeg er også med i en forbønnsgruppe som samles i kirken hver tirsdag. Der er vi ikke mange, men det føles fint å være med.

Kari er født på Lillestrøm, men da hun var 5 år, flyttet familien til Skien. Her bodde hun så til hun skulle begynne på lærerskolen

- Jeg skrev til Conrad Hilton, hotellkongen, vet du. Han er i slekt med meg, skjønner du. I alle fall spurte

Kari Krogsrud

jeg ham om han hadde en jobb til meg. Og til min store glede hadde han det.

Kari kaster seg ut i det - og ender hun opp som alt-mulig-dame på Hiltons kontor. Han syntes det var så morsomt at jeg kom fra 'the land of his forfathers', mimrer Kari.

- Men etter hvert flyttet jeg til San Francisco-området hvor jeg fikk lærerjobb i Jr. High School. Der underviste jeg i det vi her i Norge kaller o-fag, med særlig vekt på europeisk geografi.

- Jeg har latt meg fortelle at du har hatt nærkontakt med indianere!?

- Ja, du har vel det, repliserer eventyrersken. Sommeren 1959 besøkte jeg noen slektninger i Arizona. Mens jeg var der besøkte jeg Hopi- og Navajo-stammen som bodde i området. Selv om det nå er 50 år siden, er det fremdeles noen inntrykk som sitter fast. Jeg har for eksempel vært vitne

til regndans der de dansende hadde levende klapperslanger i munnen. Seinare har jeg reist rundt i Norge i regi av Folkeakademiet og holdt foredrag om disse indianerstammene. Da danset jeg en slags regndans for elevene.

Etter to år i USA går veien hjemover – i et forferdelig uvær.

- Flere båter gikk ned i dette uværet, minnes Kari. Det er utrolig at vi overlevde.

Vel hjemme kjøper Kari seg sin første bil, en lyseblå Anglia, og gjør Europa utrygt sammen med ei venninne....

- Jeg visste vel ikke helt hva jeg la ut på, sukker hun, men vi kom oss ned gjennom Europa og opplevde masse spennende, bl.a. i Venezia.

Siden har hun deltatt i Kvitt eller dobbelt under Gunnar Hårberg. Der vant hun 10.000 kroner, og temaet var naturligvis de to nevnte indianerstammene. Hun har også skrevet barnebøker til bruk i skolen og holdt ”Barnetimen for de minste” om indianere. Og deltatt i familieprogram på TV.

For tiden sitter Kari som leder av Landslaget for offentlige pensjonister, Telemark lokallag. Der innbyr hun til mange fine og interessante kulturelle samlinger. For det Kari gjør, gjør hun grundig.

- Jeg liker å bruke meg selv, sier Kari. Jeg har ikke vært redd for å kaste meg utpå med ting som høres spennende ut. Det har gjort livet mitt rikt.

- Kari, du er blant de få som jeg hører bruker uttrykket ”da jeg ble frelst”...

- Ja visst er jeg frelst! Helt fra jeg var liten, har jeg hatt et ønske om å være et Guds barn. Sammen med ei venninne søkte jeg en stund i forskjellige religiøse retninger. Men 1. Pinsedag 1988 gikk jeg til alters i Rødtvedt kirke i Oslo. Jeg merket ikke noe spesielt der og da. Men da jeg kom hjem i stua, var det som om hele rommet ble fylt av en sterk kraft, og jeg følte at Gud var så inderlig nær meg. Overfor denne kraften følte jeg meg som en synder som hadde bruk for Gud. Da knelte jeg ved en stol og overga meg til Ham.

I dagene og ukene som fulgte, følte jeg fortsatt på denne kraften.

- Har dette fått noen betydning for julas innhold for deg?

Kari smiler. Men som den forsiktige, kloke dame hun er, kommer svaret etter en smule betenkning.

- Ja, det kan jeg trygt si. I jula kjenner jeg først og fremst på en veldig takknemlighet til Jesus som lot seg føde inn i vår verden for å frelse oss, frelse meg. For meg er jula takknemlighetens høytid.

- Hvordan skal du feire julekvelden i år da, Kari?

- Helt sikker er jeg ikke. I min enslige stand er jeg avhengig av å oppsøke et sosialt fellesskap. Det gjør jeg på gudstjenester i kirken. På julekvelden har jeg ofte vært på Hermon eller en tilstelning i Betania. Slik blir det kanskje i år også. Men med et nytt innhold i jula føles det enklere og mer meningsfylt å være alene også, smiler den nysgjerrige, impulsive og vennligsinnede Kari Krogsrud. *køs*